

Mýtus - tělo - krajina v díle Galiny Svobodové

V malbě Galiny Svobodové se stýkají, vzájemně podmiňují a srůstají ve stále plodnější a suverénnější tvar tři bytostné okruhy, tři témata lidské existence. Tato tři témata, jimiž jsou mýtus, tělo a krajina, jako by vystupovala a vyrůstala ve svých variacích nikoli na plátně z nánosu barvy, ale bezprostředně vitální lidské snahy o sebevyjasnění a sebeustrukci.

Na obrazech se ve velice syté barevnosti a kontrastní světelnosti vede boj o dávnou jistotu, jíž se lidská bytost vymkla a ve snaze k ní opět dospět, prodírá se nebezpečím hloubek a temnot podzemí k mystériu původu a konce, nikoli individuálního, nýbrž prakosmického, až mýtického významu.

Téma mýtického putování v čase směrem ke smyslu a základu má však konkrétní, v bolesti a odříkání neodvolatelnou, hmotnou povahu jednotlivého lidského osudu, čímž se stvrzuje zcela podstatná tělesnost přebývání. Toto tělo však zároveň není tělem pojmenovatelným, na lidský subjekt ohraničitelným. Je to tělo - krajina jako semknutí v návratu ze svévolného a hybridního odloučení. Tělo hledá krajinu. Mimo a přeci v sobě. Bytosti se tak stávají kameny, živly nabývají personálních vlastností. Krajina ožívá, tvaruje se rozkrývá vnitřnímu příchodu světla zvěstování. Krajina - tělo se tak dobírá imateriálního prvku, elementu světelného sblížení se. Činí tak gestem pokory v oběti a sebeodevzdání, v němž se však sama teprve získává v rytmu vlastního dechu. Tělo - krajina se zaslechlo ve své zvěsti a nahmatalo pradávno hranice. Stojíme před obrazy, v nichž se krajina na kříži přiznává ke svému tělu.

Malířka žije v epoše završení. Řekl bych však, že v jejím díle se epocha završuje zčásti sama. Lze dosáhnout více?

Petr Kurka, Litvínov, 9.září 1999